

Preek Handelingen 17: 10-14 (11)

Broeders, zusters,

Op televisie krijgen we tegenwoordig wel eens van die programma's te zien waarin kinderen, die op jonge leeftijd door Nederlandse ouders zijn geadopteerd, in het buitenland op zoek gaan naar hun biologische ouders. Vaak alleenstaande ouders, of straatarme mensen, die vanwege schrijnende omstandigheden niet anders hebben gekund dan hun kind afstaan. Jarenlang hebben ze daarmee moeten leven. Wetend, dat ergens op deze wereld een kind opgroeit dat jij als moeder onder je hart hebt gedragen. Eigen vlees en eigen bloed, hoe zou het toch met hem of haar gaan? Wat is er van je kind geworden? Zou er ooit een moment komen dat je dit kind nog weer in de ogen mag kijken en in de armen sluiten? Een akelig litteken op je ziel, dat elke keer weer opspeelt. Er gaat geen dag voorbij, of je moet er aan denken.

En dan op een dag staat er iemand op de stoep. Je doet de deur open en je ziet een jonge man of jonge vrouw staan die je nooit gezien hebt. En toch....die blik...die ogen lijken jouw ogen, die uitdrukking, die houding, wat komen ze bekend voor.

De moeder kan het bijna niet geloven. Ze doet wankelend een stap achteruit, hapt naar lucht en moet zich vasthouden aan de muur. Het is te mooi om waar te zijn.....

Ze kijkt, ze kijkt nog eens.....en langzaam aan dringt het door. Dit-is-haar-kind! Hoe is het mogelijk. De vrouw barst in huilen en lachen tegelijk uit. Jarenlange pijn van gemis zoekt een uitweg uit haar zowat van emotie barstende hart en ze vliegt haar kind om de hals. Ik moet eerlijk zeggen dat ik, als ik zulke ontroerende programma's zie ook de tranen voel opwellen in mijn ogen. Het zal je maar overkomen zijn.....

Nou, over zoiets gaat het nu ook in het gedeelte dat we vandaag hebben gelezen in de Bijbel. Het verhaal speelt zich af in Berea, een plaats in Macedonië, Griekenland. En daar in Berea was een Joodse gemeenschap. Wekelijks kwamen ze samen in de synagoge om te luisteren naar de woorden van de Thora, de profeten en de psalmen. Op deze manier hielden deze Joden hun geloof levend. Met elkaar zongen ze hun psalmen, hoorden via hun rabbi's hoe de profeten spraken over de Messias die ooit zou komen om Gods volk te verlossen. Wat konden ze naar dat moment verlangen. Maar ook probeerden zij in de Griekse samenleving vast te houden aan de goede geboden van de Here God. Dat hoort bij het leven van verwachten. Als de Messias komt dan moet daar ook een volk zijn dat daar klaar voor is. Een volk dat zich inspant om een heilig volk te zijn en een leven wil leiden in

overeenstemming met Gods bedoelingen.

Ach ja, dan wordt je wel eens vreemd aangekeken als je niet meedoet met de 'rest van de wereld'. Je eet anders, je houdt de sabbat, maar ook op het gebied van huwelijk en gezin vielen de Joden op te midden van een losbandige samenleving. Maar men hielp elkaar om samen het oog gericht te houden op de God van Israël. De verwachting van de Messias, de koning uit het huis van David, die Israël komt verlossen, werd met elkaar levend gehouden. En dat viel in die tijd echt niet altijd mee. In de hele wereld waren de Romeinen met hun afgoden de baas. Ook in Palestina had Pontius Pilatus het voor het zeggen. Je kunt nauwelijks geloven dat je ooit iets te zien zou krijgen van dat beloofde Koninkrijk. Zal je het nog meemaken.....gaat die beloofde verlossing echt komen?

En dan, op een sabbatdag, komt er een Joodse man de synagoge van Berea binnenlopen. Saul, een Jood uit de stam Benjamin, opgeleid bij de Farizeeën, echt zo'n Bijbelkenner. De Grieken noemen Saul meestal Paulus. Saul heeft een boodschap voor deze gelovigen uit Berea.

"Mensen, ik weet dat jullie serieus de geschriften van Israël bestuderen samen. Ik heb goed nieuws voor jullie. De Messias, waar jullie samen al zo lang naar uitkijken is werkelijk gekomen".

De mensen kunnen het bijna niet geloven.....de Messias? De gemeenschap is in rep en roer van opwinding. De Messias..... maar vertel eens, hoe weten we nu dat Hij het echt is? Zoals die moeder, die ooit haar kind afstond voor adoptie, maar toch haar kind herkent aan gelaatsuitdrukkingen, familietrekken, zo gaat Paulus samen met de Bereërs de Schriften na om te laten zien dat de beschrijving van het Oude Testament over de Messias overeenkomen met Jezus van Nazareth. Kijk maar wat er staat, zo is Hij, zo doet Hij, Hij is het echt.....

Welke gedeelten Paulus heeft aangehaald weten we niet. Mogelijk heeft hij gewezen op de geboorteplaats, die Micha verkondigd heeft. *Gij Bethlehem Efrata.....uit u zal Mij voortkomen die een heerser zal zijn over Israël en wiens oorsprong is vanouds van de dagen der eeuwigheid (5:1)*. Of de woorden van Jesaja waarin hij voorzegt dat de Here *zal komen om te verlossen, dan zullen de ogen van de blinden geopend en de oren van de doven ontsloten worden, dan zal de lamme springen als een hert en de tong van de stomme zal jubelen (Jesaja 35:5)*. Wonderen die de Here Jezus tijdens zijn rondwandeling in vervulling heeft laten gaan. En ongetwijfeld zal Paulus zijn volksgenoten op Jesaja 53 gewezen hebben, *om onze overtredingen werd hij doorboord, de straf die ons de vrede*

aanbrengt was op hem.....(vs. 5). Woorden die letterlijk vervuld zijn op Golgotha, toen Jezus als een offerlam naar de slachtbank werd geleid.

En zo stelden de Bereërs allemaal vragen aan Paulus en hij toonde aan vanuit de Schriften dat het echt waar is. En de mensen haalden de boeken erbij. Iedere dag weer lazen ze in de boeken van Mozes, in de profetenboeken en in de Psalmen. En langzaam gingen ze Hem herkennen. Het klopt, het staat er. Jezus is inderdaad de Messias van Israël naar wie wij zo intens hebben verlangd. Wat deze man, deze Saul, verkondigt klopt, het komt nauwkeurig overeen met de Schriften, met het woord van God.

Vind je dat niet mooi? En is dat ook niet een mooi voorbeeld voor ons?

Stel je voor dat er bij jou wordt aangeklopt. Niet letterlijk aan je deur, maar zeg maar aan de deur van je hart. En staat een Man aan de deur en Hij klopt. En als je gaat kijken wie daar is steekt de Man zijn verminkte hand naar je uit. Hij kijkt je indringend aan. Die hand ziet eruit alsof er een scherp voorwerp dwars doorheen is geslagen.

“Hallo.....Ik wil graag in jouw huis zijn, Ik wil dat je mij leert kennen, want Ik kan je helpen, Ik kan je verlossen van je schuld, van je schuldgevoel, Ik kan het contact met God herstellen, Ik wil je graag een zinvol leven geven en Ik kan je zelfs bevrijden van de dood”. Dat klinkt natuurlijk te mooi om waar te zijn. En daarom neem je zulke woorden ook maar niet zo aan. Tjsa, en wat doe je dan? Laat je Zijn woorden langs je heenglijden en haal je onverschillig je schouders op, of doe je net als die mensen daar in Berea, heel lang geleden? Ga je het onderzoeken of het klopt?

We kunnen het Paulus niet meer navragen, maar ook wij hebben de Bijbel, we hebben ook de boeken van Mozes, de Psalmen, de Profeten en ook nog de Apostelen, het Nieuwe Testament. Die apostelen, dat zijn de ooggetuigen. Waar kun je beter terecht met je vragen over Jezus de Messias dan bij de apostelen. Zij hebben er met de neus opgestaan. Zij hebben Z'n wonderen meegemaakt. Stel je voor, je zult het maar meemaken dat een blinde weer ziet of een lamme weer loopt, of zelfs, dat een jong kind uit de dood wordt opgewekt door een simpel woord: meisje sta op....talitha koem.

Maar ook dat dramatische, Je zult het maar meemaken, dat uiteindelijk die beste vriend die alleen maar goed doet, doodgemarteld wordt op een verschrikkelijke manier, maar vervolgens drie dagen later tevoorschijn komt als overwinnaar over de dood. Voor wie zoiets meemaakt staat de wereld op de kop! Je snapt dat dit zo'n indruk op deze ooggetuigen heeft gemaakt dat ze de wereld zijn ingetrokken om, met gevaar voor eigen leven, rond te bazuinen, dat de Messias is gekomen. Er is redding voor Jood en Griek. Wie

z'n geloof op deze Jezus bouwt zal nooit beschaamd uitkomen. Er is vergeving beschikbaar gekomen door Jezus' offer en dankzij de opstanding van Jezus is de dood ook voor ieder van ons een verslagen vijand. Vandaag wil ik wel vooral tegen onze jongeren zeggen: haal daar alsjeblieft niet je schouders over op, laat het niet langs je heenglijden, maar ga het onderzoeken, net als die mensen in Berea, kijk of het klopt, want deze Jezus staat ook voor jouw deur en wil graag in jouw levenshuis komen. Laat Hem niet tevergeefs voor je deur staan. Hij gunt ook jou een leven waarin het goed zit tussen jou en je Schepper.

Maar nu kan het best zo zijn dat je zegt: ja maar, ik geloof al lang in de Here Jezus. Dat is prachtig, maar ook dan is ook voor jou wel wat te leren van deze Bereërs. Want het nagaan van de Schriften houdt niet op als je Jezus hebt leren kennen. Om als christen te leven heb je ook heel hard die Bijbel nodig. Wat leert de Bijbel ons vandaag over onze relatie met God? Of over onze omgang met elkaar? Hoe moet je als christen leven in een samenleving die bij God vandaan drijft? Hoe houdt je vast aan Gods principes in een samenleving waar het huwelijk niet meer heilig is, waar zelfs het ongebooren leven niet meer veilig is en waar mensen menen zelf de volledige regie in handen te hebben over hun zogenaamde voltooide leven? Daarvoor heb je de Bijbel nodig en daarvoor heb je ook je broeders en zusters nodig. Om net zo als die Bereërs samen de Schriften te onderzoeken. Van wie is ons leven eigenlijk? En hoe heeft God het christelijke leven bedoeld? En ook....hoe heeft God de kerk bedoeld? Is het waar dat we aan elkaar zijn gegeven om het spoor te houden, hebben we verantwoordelijkheid voor elkaar als iemand dreigt af te haken, of laten we elkaar dan aan het lot over, omdat we vooral iedereen vrij willen laten? En durven we dan ook nog kleur te bekennen in een samenleving die onze standpunten misschien wel achterhaald vindt? Gaan we nog samen het 'zout der aarde' zijn en smaak geven aan het leven, of zijn we hard bezig de smaak te verliezen en onderscheiden we ons niet meer van de wereld om ons heen? Zo maar wat vragen die opkomen als we dat voorbeeld van Berea op onszelf betrekken.

Persoonlijk denk ik dat het voorbeeld van de Bereërs ons ook iets heeft te zeggen over nog iets anders. Want die Joodse gemeenschap in Berea leefde sterk met de verwachting van de Messias en Paulus kwam hen toen zeggen dat de Messias gekomen is.

De Bereërs verwachtten de Messias en dat geldt, als het goed is, vandaag ook voor de christelijke gemeente. Wij verwachtten de Messias ook, wij verwachtten Hem terug. Paulus heeft het ergens over een 'reikhalzend verlangen'. Mag je eens vragen....herken je daar nog iets van? In het Nieuwe Testament wordt de gemeente de bruid van Christus genoemd

en Christus is de Bruidegom. Normaal gesproken is het zo dat Bruid en Bruidegom uitzien naar hun huwelijksdag. Ze tellen de dagen af.....

De bruid zit reikhalzend voor het raam te wachten om te zien of haar geliefde er al aankomt. Ze kan gewoon niet wachten en als ze maar een geluidje opvangt dat erop wijst dat Hij eraan komt rent ze naar buiten, haar geliefde tegemoet.

Als ik heel eerlijk ben is dat reikhalzen bij mij ook wel eens verdwenen. Je kunt zo opgeslokt worden door het leven hier beneden, dat het moment dat de Koning van de hemel zelf op aarde verschijnt nog wel even mag wachten. Ik vermoed dat dit bij jou niet veel anders is. En toch is dat niet goed en moeten we elkaar scherp houden.

Binnenkort gaan we in de gemeente weer een Maranatha Conferentie houden. Deze conferenties zijn bedoeld om onze verwachting van de Bruidegom levend te houden. We doen net als die Bereërs, we onderzoeken of de dingen die de Schriften zeggen kloppen en of de tekenen van Christus' komst ook overeen komen met wat we om ons heen zien op aarde. Zijn er aanwijzingen dat de Bruidegom eraan komt. Horen we misschien daarin al iets van de voetstappen van de Here Jezus?

Begrijp het goed, hè....dat zijn geen stampende soldatenlaarzen, maar de voeten van de Bruidegom die Zijn Bruid hartstochtelijk lief heeft. De wederkomst is geen dreiging maar een vreugdevolle ontmoeting. Hoe zingen we dat ook alweer in dat Opwekkingslied (674):

Het is Uw volmaakte liefde, die mijn diepste angst verdrijft.

Vol vertrouwen mag ik komen, waar uw rechterstoel verrijst.

Want mijn rechter is mijn redder, mijn verlosser pleit voor mij.

Hij heeft zelf mijn straf gedragen, Jezus, mijn gerechtigheid!

Omdat onze rechter ook onze redder is hebben we niets te vrezen en mogen we vol vreugde onze Heer terug verwachten.

Ben je daar ook mee bezig? En ben je nog bereid, als het verlangen wat uitgedoofd is, om je te laten inspireren door Gods woord en door elkaar? Laat deze preek dan een aansporing zijn om naar de conferentie te komen.

Ik ben de preek begonnen met die vrouw, weet je nog, die vrouw die haar kind ter adoptie had afgestaan en jaren later toch weer oog in oog met haar of hem komt te staan. Haar intense verlangen is waarheid geworden en nu ontploft haar hart bijna van blijdschap en mag ze haar kind om de hals vallen.

De Bereërs hebben een vergelijkbare blijdschap gevoeld toen ze mochten horen van Paulus dat de Messias, waar ze zo intens naar verlangden, werkelijk gekomen is. Ze

hebben die Boodschap onderzocht en gelovig omarmd. Hoe groot die vreugde voor hen is, is voor ons, die deze geschiedenis met droge ogen lezen, nauwelijks voor te stellen. Maar die Boodschap heeft hun hele leven op de kop gezet en in een ander perspectief geplaatst.

En wat voor die Bereërs geldt, geldt ook voor ons. Wij mogen door het bezig zijn met Gods woord gaan ontdekken dat Jezus ook onze Messias wil zijn. Hij staat nog steeds aan de deur en klopt. Ik hoop en bidt dat je Hem niet buiten laten staan.

Maar ook mogen we, door bezig te zijn met het Woord, zien dat Hij de Bruidegom is die komt. Want er gaat een dag komen, broeders, zusters, dat we oog in oog met Hem zullen staan.

We zullen versteld staan, zoals die moeder versteld stond, toen ze haar kind weer mocht zien. Ze kon het nauwelijks geloven dat het werkelijkheid is geworden.

Ik stel het me eigenlijk ook een beetje zo voor, dat wij ook, net zoals die moeder bij haar kind, onze Heiland in de armen zullen vliegen, je hart zal bij wijze van spreken uit elkaar ploffen, overmand door verlangen en met tranen van blijdschap, zullen we Hem dan eindelijk zien.

Eindelijk....., daar is Hij....., Degene die m'n schuld droeg, Degene die ook mijn dood versloeg, Degene die ook mij toegang verschaft heeft voor die stad met gouden poorten.

Hij zal ons welkom heten. Een nieuwe wereld, zonder pijn, zonder rouw, zonder enige vorm van kwaad. En denk dan alsjeblieft niet dat het alleen jouw feestje is. Want we zullen samen zijn, de gestorven gelovigen en allen die nog in leven waren bij Jezus' komst. Eén grote reünie! Ons diepe verlangen wordt werkelijkheid. We mogen er naar uitkijken en geloof maar dat onze Bruidegom als het ware staat te trappelen van ongeduld om Zijn Bruid in z'n armen te sluiten.

Broeders, zusters, dit vooruitzicht wil God ons geven. Ik zou zeggen, zorg dat je erbij bent, en doe maar net als die Bereërs, onderzoek het, lees het na, zodat je verlangen naar de Bruidegom wordt aangewakkerd, want God heeft het allemaal al lang beloofd in de Bijbel.

AMEN